

Lähtölasku 43

*A*luksi ei tapahdu mitään. Räjähdykset, helvetillinen Apauhu, ja rakettimootorit syttyvät. Kiinteän polttoaineen apumootorit sylkevät savua. Raketti ja siihen kiinnitetty avaruussukkula vapisevat. Sata-metrinen obeliski irtoaa alustaltaan. Kantoraketti ja sillä ratsastava avaruussukkula nousevat kohti Floridan taivasta.

Avaruusajan obeliski lentää ja nousee kiihtyvällä nopeudella. Se tavoittelee pakonopeutta päästäkseen pois maan vetovoimakentästä. Päämootorien ja boosterien jättämä vana nousee pystysuoraan. Vauhti kiihtyy. Mitä nyt?

Säiliömäinen avaruusobeliski heittelehti puolelta toiselle. Alus lopettaa suoran nousun ja kiemurtelee kirkkaalla taivaalla. Sen moottorien polttamasta polttoaineesta jää taivaalle kiemurteleva savuvana. Sitten kantoraketti lähtee pyörivään liikkeeseen ja savupilvet kiertyvät solmuun. Taivaalle piirtyy valtavan kokoinen ässä.

-Joku painoi nappia, kuiskasin järkyttyneenä lähinnä itselleni.

Koko luentosali kääntyi katsomaan minua. Näin vihaisia kasvoja ja tunsin takana istuvien katseiden polttavan, viha ja inho porautuivat selkääni. Olin tehnyt virheen. Olin sanonut sanan, joka erotti elämän ja kuoleman. Paljastin vahingossa astronauttien todellisen kuolinsyyn. Astronautit tappoi ruutipanos, ei heittelehtivä avaruusalus. Olin paljastanut kaiken. Tabu oli rikottu.

Kaikki katsoivat minua, ja minä yritin olla kiinnostunut elokuvan tapahtumista. Me tiesimme, miten tämä koulutusvideo päättyisi. Olimme nähneet sen satoja, ellei tuhansia kertoja. Videon tarkoituksenkin tiesimme. Se näytettiin meille, jotta oppisimme olemaan alati varuillamme ja valmiita ratkaisemaan ongelmatilanteita salamannopeasti.

Minun kommenttini ei sen sijaan osoittautunut harmittomaksi. Majuri Robertsin kasvoille nousi kiukun puna. Sen havaitsi pimennetyssä luentosalissa elokuvakankaan heijastaman valon loisteessa. Sivusilmällä näin, että räjähdysten aikaansaamista savuvanoista muodostui epämääräinen kuvio majurin kasvoille. Hän yritti hillitä raivoaan. Joku sytytti valot, vaikka opetusvideo oli vielä kesken.

- **Astronautti Kaufmann, mitä te sanoitte?** hän kivahti.
- Sanoin, että nappi, vastasin empien, ikään kuin järkkynyttä tasapainoa etsien.
- **Tarkoitatteko sitä mitä sanotte?** hän jatkoi.
- Tarkoitan sitä, että ohjekirjan mukaan kantoraketti on tuhottava, jos sen nousuprofilin poikkeamat ylittävät viiden prosentin rajat, vastasin kaavamaisesti.
- **Ymmärtääkö astronautti Kaufmann sanomansa sisällön?** kysyi majuri raivosta jäykkänä.
- Kyllä, astronautti Kaufmann ymmärtää lennonjohdon toimineen ohjesäännön mukaisesti.
- **Ymmärtääkö astronautti Kaufmann syyttävänsä lennonjohtoa seitsemän astronautin murhasta?** huusi Roberts kaiken itsehillintänsä menettäneenä.

- Astronautti Kaufmann toteaa, että lennonjohto on noudattanut ohjesääntöjä, vastasin vain vaivoin ivaani peitellen.

- **Kaufmann, teen teistä raportin. Ilmoittaudutte tohtori Paynelle välittömästi. Poistukaa!** majuri huusi ääni väristen.

Keräsin tyhjän muistiinpanolehtiöni, perusteellisesti pureskellun kynäni ja käyttämättömän kumin vasempaan käteeni. Nousin pystyyn, työnsin muistiinpanovälineeni reisitaskuun ja poistuin hiljentyneestä luentosalista. Jos salissa oli ystäviä, ei sitä huomannut. Kukaan ei uskaltanut eleelläänkään tukea minua. Olin mitä hirvittävimmällä tavalla rikkonut alan perussääntöä. En osannut vaieta, vaikka olisi pitänyt. Rikoin ammattikuntani tarkoin vaalittua tabua paljastamalla sen, minkä kaikki tiesivät, mutta mistä kaikki vaikenivat. Muistin lukeneeni jostain, että kaikki ammattietikka perustuisi yhteisesti hyväksytyihin valheisiin. Lääkärit hautaavat sulassa sovussa potilaansa ja lennonjohto tappaa yksissä tuumin astronauttinsa. Tätä luonnonlakia vastaan olin vahingossa kapinoinut. Olin satunnainen kapinallinen, ja pelkäsin joutuvani siitä vielä maksamaan.

Poistuessani tunsin, kuinka sekä läsnäolijat että seinältä tuijottavat astronauttisukupolvet katsoivat minua halveksuen. Olin sanonut julki sen, minkä kaikki muutenkin tiesivät mutta jättivät sanomatta. Kun laukaisu epäonnistuu, kantoraketti räjäytetään ruutipanoksella, ja astronauttikunta vaikenee menehtyneiden muistoa kunnioittaakseen. Kaikki astronautit tiesivät tämän, ja jokainen toivoi, ettei räjäytys sattuisi omalle kohdalle.

Vain luopio, kuten minä, saattoi rikkoa tätä koodia vastaan. Nappia ei kunnan astronauttien mielestä ollut edes olemassa.

Loin lyhyen yleissilmäyksen kahteenkymmeneen astronauttikollegaani, opettajaan ja hänen apulaiseensa. Vilkaisin hymähtäen heidän yläpuolellaan roikkuviin kuviin. Kokoelmaa kutsuttiin kauhugalleriaksi. Menneiden sukupolvien astronauttien kehystetyt kuvat katsoivat minua. Jokainen sata kilometriä maan pinnalta noussut kollega saisi valokuvansa tähän ”kauhugalleriaan”. Minun kuvaani ei tähän galleriaan koskaan lisättäisi, siitä pitäisiin huolen, olin päättänyt niin jo moneen kertaan.

Tohtori Payne sopi tulevaisuuden suunnitelmiini oikein hyvin. Astronauttikeskukseen johtavan psykiatrin puheille päätyminen tiesi aina lopullisia hyvästejä uralle. Minulle oli käymässä paremmin kuin hyvin, mietin luentosalin ovea sulkiessani. Pääpsykiatrin tapaaminen merkitsi aina siirtoa muihin tehtäviin. Tohtori Paynen vastaanotolla monen lupaavan astronautin ura olikin katkennut, mikä vain lisäsi psykiatrin aiheuttamaa pelkoa. Tohtorin uskottiin katkovan astronauttien siipiä huvikseen. Astronauttikunnan sanonnan mukaan kukaan tohtorin ovesta mennyt ei palaisi enää takaisin. Parhaassa tapauksessa siivetön astronautti siirrettäisiin Kansainvälisen avaruusorganisaation ISON toimistotehtäviin. Pääpsykiatri oli tehnyt näitä siivettämiä toimistojukkaa kunnioitusta herättävän määrän.

Tohtori Payne oli astronauttikeskukseen pelottavin mies. Ainakin kouluttajat käyttivät hänen nimeään savustaakseen kollegoita yrittämään pidemmälle kuin ihmisen voimavarat ja kipukynnys antoivat varaa. Tohtorin lempinimi olikin lyhyt ja ytimekäs – Kipu. Kivun kanssa ei koulutuksessa olevilla ollut varaa leikkiä. Mies oli lyhyt ja pyylevä,

mutta kokoparta antoi hänelle arvovaltaa erottaa kenet tahansa psyykkisiin syihin vetoamalla. Tohtori hallitsi astronauttikuntaa kauhulla. Hänen pieninkin toiveensa oli astronauteille ehdoton käsky.

Kouluttajille Kipu oli sekä keppi että porkkana. Kokelasta saattoi aina uhata Kivulla, mikä kepitti heitä yrittämään entistä enemmän. Hyvin suoriutuvaa kokelasta saattoi lohduttaa sillä, ettei hänen tarvinnut tavata Kipua. Kouluttajien mottona olikin: ”Ei kipua ilman Kipua, ei tulosta ilman kipua.”

Kävelin reippain askelin kohti Kivun vastaanottoa ja sovitin askeleeni siten, etten astunut lattialaattojen sauman päälle. Ajatuksissani tulin tallanneeksi saumalle, mutta otin heti kolmekymmentä askelta taaksepäin saumoille astumatta ja pääsin näin jatkamaan matkaani. Olin täysin varma, että onneton urani astronauttina päättyisi ennen kuin olisin edes virallisesti astronauttijoukon jäsen. Nautin tästä ajatuksesta. Jokainen askel vei minua lähemmäksi vapautta. Voittoni olisi totaalinen mutta lopullinen. Minun ei enää tarvitsisi kestää epäinhimillisiä kokeita, jatkuvaa urheilua ja kiduttavaa räökkäystä, jota vain kaikkein kieroutuneimmat lääketieteen edustajat saattoivat keksiä. Voisin heittää hyvästit aamulenkkeille ja muille ruokotomille kohtuuttomuuksille. Elämä hymyilisi minulle jälleen.

Hyvästi kidutus, tervetuloa Pariisi, pitkät lounaat, punaviini ja kevytmieliset naiset! ajattelin. Kertasin mielessäni niitä nöyryytyksen hetkiä, joita olin saanut kokea. Endoskopia ei ollut suinkaan niistä pahin, joskin suoliston tähytys tuntui ennen muuta alentavalta. Ennen muuta - sen jälkeen tuli oksettava olo. Aluksi en saanut ruokaa kahteen vuorokauteen. Sitten jouduin nielemään

kameran ja sen iljettävän letkun. Letku sai kurkussa aikaan oksennusreaktion. Pitkää letkua ei tosin voinut oksentaa, joten jäljelle jäi vain kivulias kouristuksenomainen reaktio. Lääketieteen nimissä vatsani jokainen neliösenttimetri kuvattiin jälkipolvia varten. ”Mahtaa siinä olla ihmiskunnalla ihailemista”, mietin karvaasti.

Olin täysin vakuuttunut, että avaruudessa käymättömän astronautti Kaufmannin suolisto ei tulisi koskaan päätymään oppikirjojen sivuille. Olin vakaasti päättänyt, etten koskaan jättäisi maanpintaa niin pitkäksi aikaa, että päätyisin valokuvaksi astronauttien kauhugalleriaan. Olin päättänyt varmasti jo tuhannen kertaa, ettei minua koskaan vietäisi äiti Maan syleilystä armottomaan avaruuteen.

Suoliston tähystämisen jälkeen minulla oli tunne siitä, että jotain oli jäänyt vatsaani. Olin vakuuttunut, että tähystykseen käytetty kamera oli edelleen sisälläni. Valitin vatsakipua saadakseni röntgenkuvan sisuskaluistani. Kuvassa ei kuitenkaan näkynyt mitään, mikä ei vatsaani olisi kuulunut. Petyin ja tunsin huojennusta samanaikaisesti. Ehkä olisin ollut onnellisempi, jos röntgenkuvassa olisi ollut myös kamera.

Olin juuri miettimässä suoliston tähystämisen sovelluskohteita siviilielämän puolella, lähinnä mielipidevankien kidutuksessa tai uppiniskaisten työntekijöiden valvonnassa, kun saavuin Kivun sihteerin ovelle. Olisin halunnut matkan kestävän kauemmin. Tosin Kivun toimistossa käyminen sisälsi ylimääräisen bonuksen. Tohtori Kivun tapaaminen edellytti aina käyntiä varsin muodokkaan sihteerin luona. Jos sihteeri voi olla muodollisesti pätevä, suorastaan täydellinen, niin ainakin Kivun sihteeri täytti mitoiltaan vaativimmankin asiantuntijan toivomukset.

Onni ei minulle kuitenkaan hymyillyt. Huhtikuun ensimmäisestä hellepäivästä huolimatta Muodokas oli piilottanut yläosan muotonsa villatakin alle, kun taas alapuoli jäi työpöydän taakse. Poikamiehenä arvelin näköesteiden muodostavan merkittävän tappion. Onneksi naisen kasvopiirteet eivät olleet peitossa, vaan saatoin ihailla sievää nenää, kiharaa tukkaa ja erittäin kaunista hymyä.

- Päivää, tuln tapaamaan tohtori Kipua, korjaan Payneä, ilmoitin tekopirteästi.
- Hei, tervetuloa vaan tällekin osastolle. Meillä käy harvoin astronautteja, hymyili toimiston aurinko.
- Voinko mennä suoraan vai odotanko? kysyin rentoa poikamiesasennetta osoittaakseni.
- Istu hetkeksi odottamaan, tohtori Paynellä on hieman muita kiireitä, valisti toimiston kestopymy.

Arvelin Kivun irtisanovan muita astronautteja ja istuin vastaanoton kovalle muovituolille odottamaan. Selailin lehtihyllyn tarjontaa. Kivun odotushuoneen lehdet saattoi jakaa kahteen osaan: avaruuteen ja ilmailuun. Kumpikaan aihe ei minua kiinnostanut. Mietin aikani kuluksi sitä, kuinka vuosi saattoi tuntua ikuisuudelta. Vielä vuosi sitten olin avaruushallinnon talousvirkamies ja korviani myöten kiinni surullisen kuuluisassa Jaakko ja pavunvarsi -projektissa. Siihen aikaan luin korkeintaan talousalan lehtiä. Jos joku olisi silloin väittänyt, että minusta tulisi astronautti, olisin nauranut koko ajatukselle. Laskentaekonomeja ei lähetetä taivaalle, olisin vastannut. Vuodessa oli ehtinyt kuitenkin tapahtua paljon.

Näistä ajatuksista minut vapautti kestopymyilevän sihteerin ilmoitus. Tohtori Paynellä olisi vihdoinkin aikaa

tavata minut. En tiennyt, kuinka olisin kätkenyt hymyni. Vastaanotto olisi astronauttiurani pääte piste, teoreettisesti elämäni surullisin hetki, ja minun olisi kaiketi näyteltävä pettymystä. En kyennyt kokonaan peittämään todellisia tunteitani, vaan hymyilin vapautuneesti. Pääsisin hetken kuluttua lopullisesti pois astronauttikeskuksesta ja olisin sen epäinhimillisen räikkäyksen ulottumattomissa. Parhaassa tapauksessa olisin omassa toimistohuoneessani jo muutaman tunnin kuluttua.

Tohtori Kivun toimisto ei vastannut odotuksiani. Psykiatrin toimistossa ei ollut sohvia, kuten olisi voinut Freudin ja ammattiklauseiden perusteella odottaa. Ikkunoita tohtorin avarassa huoneessa oli yhdeksän, eli yksi enemmän kuin pääjohtajalla. Tohtori oli siis epävirallisessa hierarkiassa todella korkealla. Muista avaruuskeskuksen huoneista poiketen seinillä ei roikkunut yhtään astronautin tai kantoraketin valokuvaa. Ikkunattomilla seinillä roikkui öljyvärimalauksia ja ikkunalaudoilla seisoi laaja kokoelma patsaita.

Toimiston sisustus koostui Mies van der Rohen putkirunkoisista nahkanojatuoleista. Niiden väri ei kuitenkaan ollut perinteinen musta vaan beige. Väri kieli siitä, että huonekalut olivat peräisin erikoistilauksen kalleimmasta päästä. Muistin hyväksyneeni näiden erikoishuonekalujen laskuja tietämättä tarkalleen, mihin ne suuressa organisaatiossa lopulta päättyisivät. Lattiaa peittivät paksut persialaiset matot. Kiillosta päätellen ne olivat silkkiä. Lattiapäällysteinä ne olivat kaukana niistä kokolattiamatoista, joilla Kansainvälisen avaruusorganisaation lattiapinnat normaalisti päällystettiin. Tohtori Kivulla oli selvästi kallis maku. Minun kannaltani matoissa oli se hyvä

puoli, että saatoin unohtaa lattialaatat ja niiden saumat.

Yleissilmäyksen jälkeen löysin huoneen haltijan. Tohtori Kipu istui suuren pöydän takana. Suunnittelija oli varmasti ajatellut sen suurperheen ruokapöydäksi. Tohtorin käytössä sen pinta-ala korosti vaikutelmaa vallasta ja etäisyydestä. Kukaan ei pöydän vuoksi päässyt lähelle tohtori Kipua, väliin jäi aina kolme metriä leveä kaistale kiillotettua mahonkia. Pöytä oli puhelinta ja tietokonetta lukuun ottamatta tyhjä. Tällä pöydällä ei tehty rutiinitöitä.

Kipu oli selvästi mies, jolta ei voinut odottaa empatiaa. Hän ei vastannut kuvaa Freudista. Tohtori Kipu oli mies, joka nautti vallankäytöstä. Mies itse oli lyhyt ja lihava. Hänen olemuksestaan tuli mieleen lähinnä kengurupallo. Psykiatrin ääni ei sopinut lainkaan lyhyeen varteen, vaan hän jyrisi bassona ja antoi sillä tavalla mielikuvan itseään isommasta miehestä. Arvasin, että tohtori Kivulla oli Napoleon-kompleksi.

- Jaaha, olette siis astronautti Kaufmann.
- Olen, vastasin lyhyesti ja toivoin, että ainakin diagnoosi identiteettikriisistä olisi näin selvitetty.
- Olenkin odottanut teitä. Te olette kaikkein kurjin astronautti, jonka olen kolmekymmentävuotisen urani aikana tavannut, hän sihahti.
- Kuinka niin? kysyin närkästystä näytellen.
- Teillä on huono fyysinen kunto. Olette ylipainoinen. Ette kestä kiihtyvyysoimia, vaan pyörrytte melkein jo hississäkin. Psykkinen puolenne on lääketieteellisesti mielenkiintoinen, mutta ei sovi lainkaan astronautille, hän luetteli paksua kansiota selaten.
- En siis sovi lainkaan astronautiksi, totesin.
- Ette tietenkään, hän vahvisti.
- Minut kai sitten irtisanotaan astronauttikoulutuksesta

ja voin palata takaisin talousosaston osastopäälliköksi, ehdotin ja yritin peitellä innostustani.

- Ei, missään tapauksessa ei. Kun pääkonttori lähettää jonkun teidän kaltaisenne astronauttikoulutukseen, siihen on varmasti hyvä syy, tuhahti tohtori Kipu.
- Mutta juurihan te sanoitte, etten sovellu astronautiksi, huomautin hädissäni.
- **Palaatte takaisin koulutukseen, mutta määrään teille lisäkoulutusta kiihtyvyysovoimiin totuttelussa. Jos vielä kerran joudun teitä tapaamaan, määrään teidät kuukaudeksi keskipakoislinkoon niin, että typerät ajatukset saadaan lingottua pääkopastanne. Onko asia selvä?** uhkasi tohtori Kipu.
- Kyllä herra tohtori, käsitän, kuiskasin, vaikka en tosiasiaassa ymmärtänyt enää yhtään mitään.

Ovelle päästyäni tohtori Kipu kutsui minut takaisin ja ilmoitti, että joutuisin myös psykologisiin testeihin. Saisin iltaisin koulutuksen päätyttyä täyttää kaavakkeita. Testien tarkoituksena olisi alalle sopivuuden selvittämisen lisäksi pitää minut pois kanttiinista, jotta painoni saataisiin painoindeksin määräämiin lukuihin. Koulutuskeskuksen ei tarvitsisi pitkään hävetä ylipainoista habitustani. Mikäli painoni ei laskisi psykologisilla menetelmillä, tohtori Kipu uhkasi pistää minut dieetille ja erityiskoulutukseen. Ilmoitin, että psykologinen sodankäynti riittäisi eikä minua suinkaan tarvitsisi ohentaa dieeteillä.

Sihteerin kohdalla yritin kohentaa äkillisen masennuksen taivuttamaa kehoani, mutta sillä ei ollut hymyilevään sihteeriin mitään vaikutusta. Ilmeisesti tohtori Kipu käsitteli alaisiaan jollakin tekopirteyttä aiheuttavalla lääkeaineella. Olin vakuuttunut siitä, että kesto-hymyä

ylläpidettiin vahvalla mielialalääkityksellä. Ainakin neidin hymy oli muuttumaton.

Vaihdoin vastaanottosihteerin kanssa muutaman ystävällisen virkkeen. Sinkkuna pidin flirttailua velvollisuutena. *Koskaan ei voinut tietää, kenen kanssa saattoi päätyä samaan aamiaispöytään, joten ystävällisyys oli perusteltua.*

Käytävälle päästyäni olisin voinut lysähtää lattialle itkeäkseeni kurjaa kohtaloani. Kuinka näin pelkurimaisesti miehestä kukaan voisi tehdä kuolemaa uhmaavan astronautin? Ajatus tuntui sekä hullunkuriselta että tympeältä. Etsin lohtua ajatuksesta, ettei kukaan suurimmassa hulluudessakaan voisi lähettää minua taivaalle. Minua huimasi jo tavaratalon rullaportaisa, joten avaruudessa eläisin varmasti vain koomassa.

Ajattelin palata takaisin lähtöruutuun, mutta luentosali oli jo tyhjentynyt. Ilmeisesti majuri Roberts oli saanut kerrottua päivän opetuksen, jonka arvelin koostuvan hurskaista toivomuksista olla varautunut kaikkeen. Tuhahdin vaistomaisesti, sillä varautumisella ei astronautti voitvaisi mitään. Avaruusmatkailu oli kuitenkin vain metallituubissa istumista, ja jos joku painaisi nappia, kantoraketti räjähtäisi miljooniksi paloiksi, oli astronautti sitten varautunut tai ei. Tarkemmin ajatellen astronautti voisi saman tien olla humalassa. Astronauttikeskukseen legendan mukaan monet kollegat olivat tulleet samaan johtopäätökseen. Heidän kerrottiin keventäneen kantoraketin laukaisua roimalla nousuhumalalla. Sittemmin astronauteille oli alettu tehdä verikokeita juuri ennen laukaisua, joten iloisista juhlista oli jouduttu luopumaan.

Mietin tätä ikuisuusongelmaa. Kuinka kummassa astronautti voisi varautua kaikkeen? Ensinnäkin

kantorakettien ohjaus oli tietokoneiden käsissä. Tietokoneet mittasivat, vertailivat tuloksia ja tekivät päätösehdotuksia lennonjohdolle. Matkustajan tehtävänä oli istua hankalassa asennossa, pelätä ja voida pahoin. Matkustavalla astronautilla ei ollut mitään mahdollisuutta ohjata rakettia. Astronautti kytkettiin valtavan räjähdyspanoksen päähän, ja hyötykuormana hän saattoi osallistua laukaisuun vain rukoilemalla. Panos joko räjähtäisi nopeasti tai hitaasti. Nopea räjähdys saatiin aikaan räjähdyspanoksilla, jotka oli suunniteltu silppuamaan väärin lentävä raketti. Hidas räjähdys veisi kantoraketin hallitusti avaruuteen. Jälkimmäisessä tapauksessa astronautti saattaisi palata elävänä takaisin.

Näissä mietteissäni palasin kollegoitteeni luo. He olivat aluksi paluustani iloisia, koska luulivat, että koulutuskeskus oli vetänyt vihdoin oikeat johtopäätökset ja niiden perusteella erottanut minut. Jokainen maitojunalla pois viety astronauttikokelas paransi muiden mahdollisuuksia päästä avaruuteen. Kantorakettien hintojen nousun seurauksena suurin osa astronauttikokelaista ei koskaan pääsisi avaruuteen. Jokainen meistä tiesi, että kaikkein todennäköisintä olisi tuhlat parhaat vuotensa toimistotuolilla, toimistojukkana istuen.

Koko tuleva ja virkaatekevä astronauttikunta odotti minun pakkaavan tavarani ja poistuvan koulutuksesta. Olin jo alusta asti ollut heidän mielestään selvää rejektiä, hylkyainesta. Kun raaka totuus valkeni, kävi ryhmä sanattomaksi. Kutsuin kollegat kakkukahville leikatakseni hiljaisuuden. Ilmoitin aloittavani kahvin jälkeen laihdutuskuurin, joten astronauttikunta voisi juhlia sekä paluutani että uutta, kaloriköyhää elämääni.

Kahvilassa tulevat astronauttijoukkojen jäsenet ihmettelivät hyvää onneani tai vahvoja poliittisia suhteitani. Olin läpäissyt tohtori Kivun seulan, käynyt helvetin esikartanossa, mutta palannut sieltä takaisin koulutukseen. Astronauttikeskuksen historia ei tuntenut vastaavaa tapausta.

Johdattelin vaaralliselle kiertoradalle lähtenyttä keskustelua turvallisemmille vesille haukkumalla astronauttikeskuksen kahvin laatua. Sen jälkeen, kun amerikkalaiset olivat tulleet toimintaan mukaan, oli kahvin laadussa tapahtunut valtava muutos. Espressoakin oli alkanut muistuttaa tiskivettä. Tosin sitä sai amerikkalaiseen tapaan jopa litran pahvikupeissa, mikä ärsytti erityisesti italialaisia ja turkkilaisia. Kahvista sai varmuudella aikaan kansainvälisen riidan, joten julistin, ettei määrä korvaa laatua.

Keskustelu kahvin laadusta oli varma keino johtaa astronauttien ajatukset muualle. Harhautus oli tarpeen. En mitenkään voinut paljastaa, että olin myös siinä määrin poikkeuksellinen astronauttikokelas, että minulla oli kaikki tunnetut psyykkiset vaivat, myös korkean paikan kammo ja kahvikuppineuroosi. Nostin kahvikupin huulilleni kaksin käsin toivoen, ettei kukaan havaitsisi tärinää.

Italialaisten ja amerikkalaisten kollegoiden ottaessa yhteen kahvin laadun ja määrän suhteen saatoin keskittyä omaan laihdutusongelmaani. Laihdutuskuurin suunnittelu oli helppoa. Helppoa se oli erityisesti silloin, kun sen teki suu täynnä juustokakkua. Jokainen hiemankin ylipainoinen tietää, että vaikeus syntyy vasta toimeenpanovaiheessa. Lohduttaakseni itseäni toistin mielessäni, että dieetti olisi pahinta, mitä minulle voisi avaruuslalla tapahtua.

Olin vakuuttunut, ettei kukaan taustani tuntien lähettäisi minua korkeuksiin, ei ainakaan ahtaassa metalliputkessa. Ahtaanpaikan kammo saisi minut vähintäänkin kävelemään seiniä pitkin, joten kukaan täysjärkinen ei lähettäisi minua avaruuteen.